

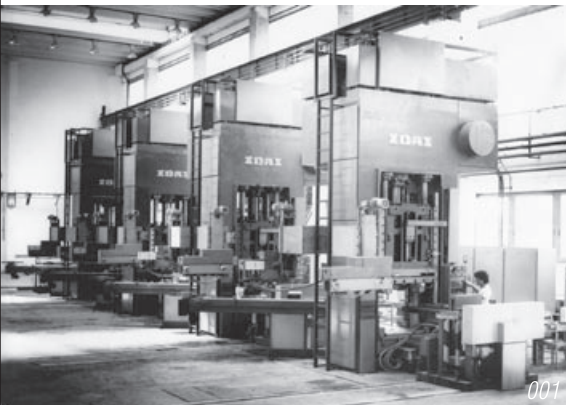

001 Tvářecí stroje Žďas. Karel Kobosil, 1984. 002 Model hydraulického lisu CDN 400-B.

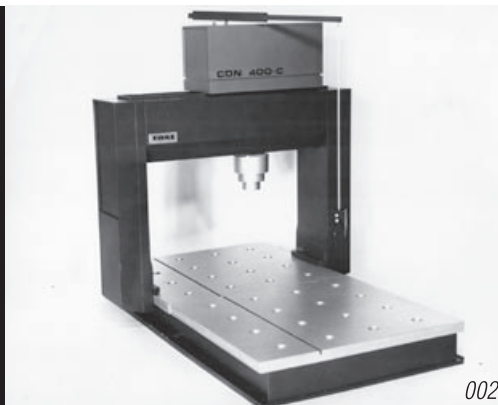
003 Hydraulický lis CDN 400-B. Design Karel Kobosil, Josef Lahoda a Ladislav Pavloušek. Konstrukce Ing. Jiří Kosek a Ing. Ivan Hlaváček. Výrobce Žďárské strojírný. Vyznamenaný výrobek roku 1972.

004, 005, 008 1974-1984

006, 007 Studie tvarového řešení televizoru. Karel Kobosil a Josef Lahoda, 1976.

001

002

003

004

006

007

005

008

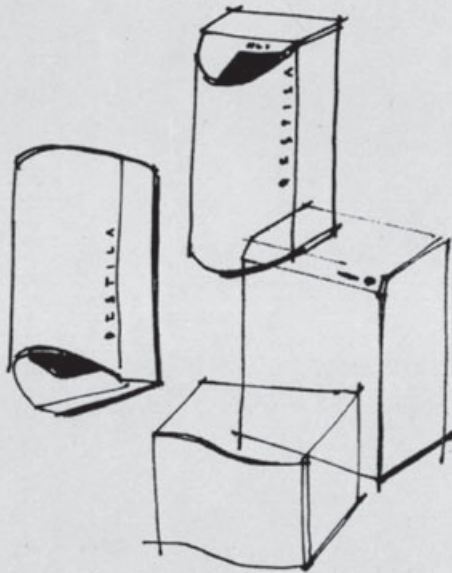

046 Vývoj designu kotlů do křivek, které drží tvar obvykle rovných plechových ploch.

047, 048 Kotle pro Destilu. Jedna z realizací, kde přísně technicistní řešení je záměrně narušováno křivkou, která má i funkci zpevnění plechu otevírací části přední plochy kotle.

049 Dřevěný portál prodejny Dřevotvar v Brně – Králově Poli. Jeden z příkladů průniku vnitřního prostoru do vnější formy domu.

050 Kotel Ocelot, Destila Brno. Grafika byla vždy výraznou částí celé tvarové koncepce a podporovala její vyznění.

DESIGN id

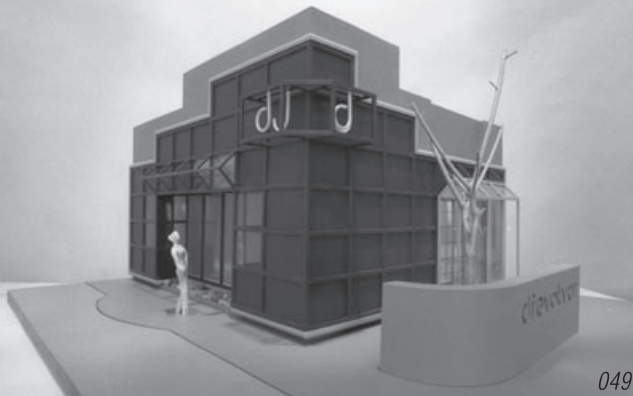
046

047

048

049

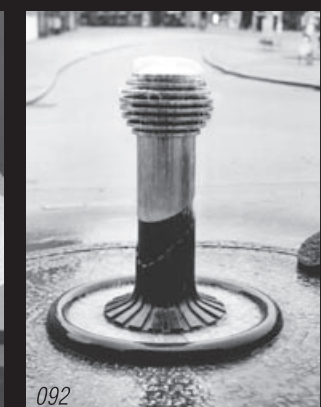
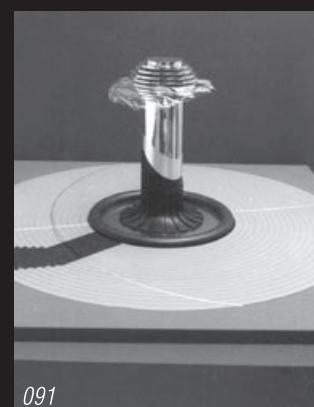
050

084, 085, 086, 087 Vytvořit správnou vodní blánu na pítku znamenalo několik týdnů pokusů a hledání.

089, 090 Fontána s pitnou vodou, náměstí Svobody v Brně, 1988-1989. Konečný výsledek se správnou vodní blánou v prvních letech po realizaci.

091 Maketa fontány. Model na kterém se hledalo správné místo pro vyvěráání vody.

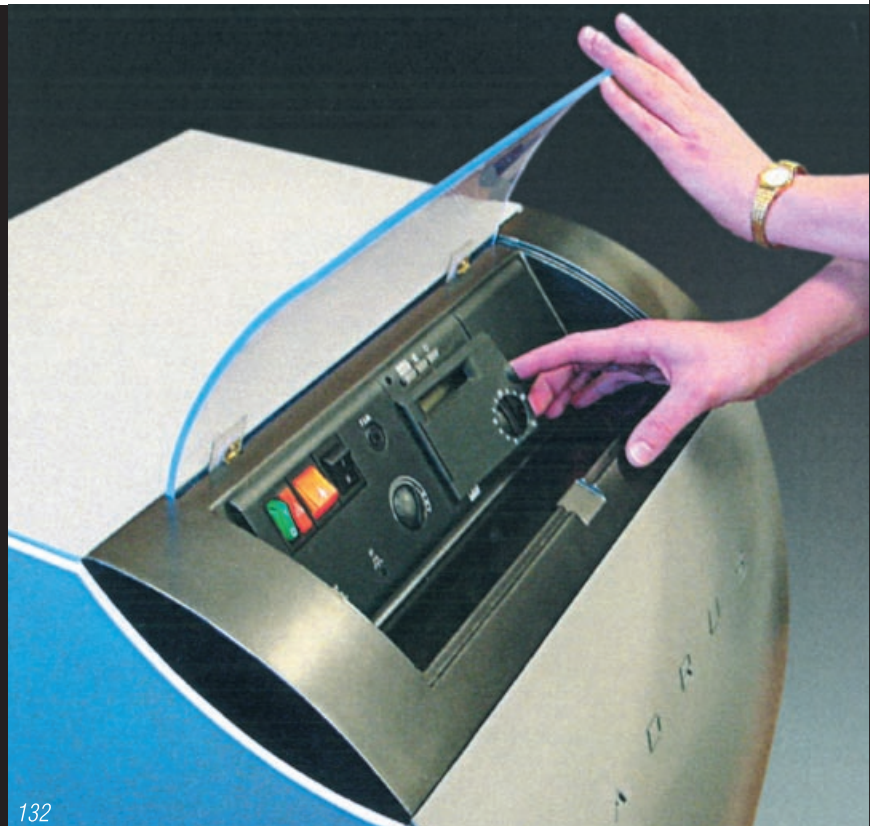
092 Pítko stálo v místech, kde dodnes pod náměstím protéká Městský potok.

131, 132 Plynový kotel VIADRUS, 2004.
133, 134, 135 Kotle na tuhá paliva, 2004.

131

132

133

134

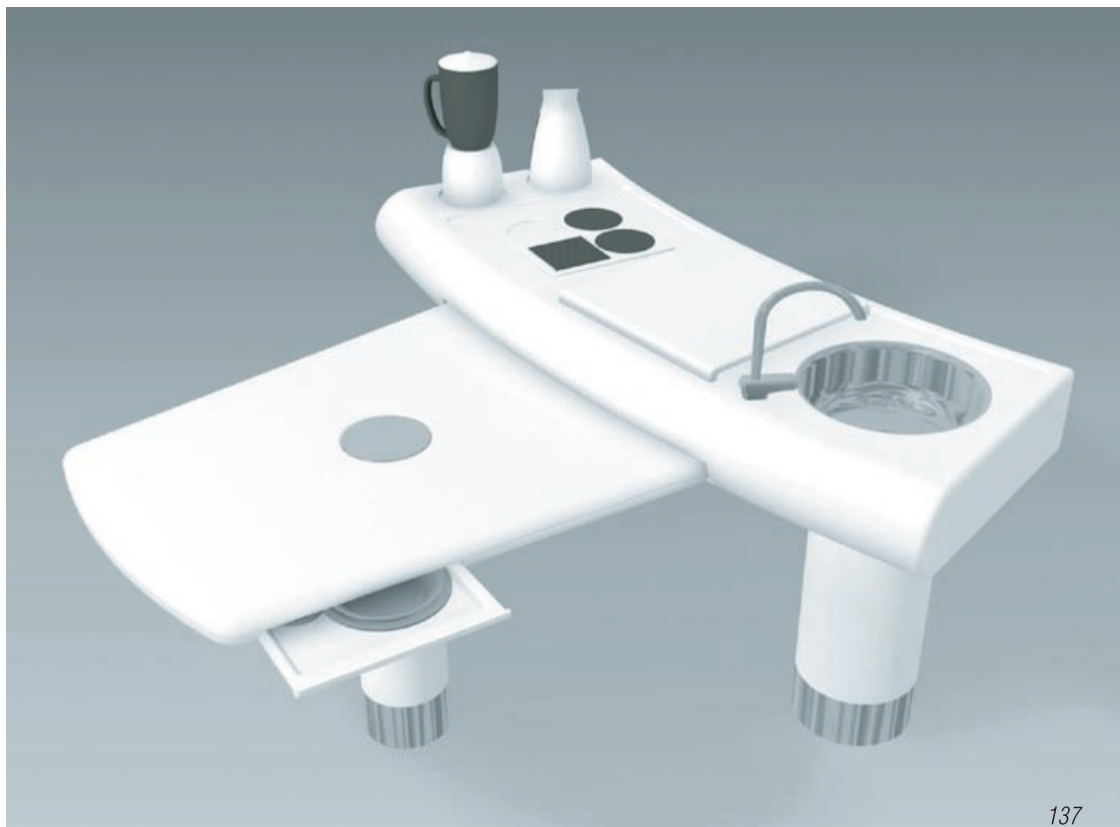
135

137 Kuchyně pro Korynu. **138** Topné těleso z klasické litiny ve tvaru, kterým je přitahován ke stěně a který minimalizuje nebezpečné hrany, 2005. Tento design později zcizili Číňané a otec a syn Kobosilovi s oblibou žertovali, že díky nim, se dostal do celého světa. **139, 140** Jak balit a vystavovat šunku, 2005

136 Výstavní stojan pro firmu BLATA s využitím předpětí materiálu.

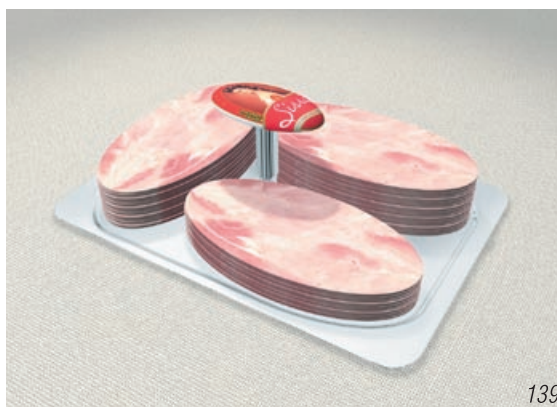
136

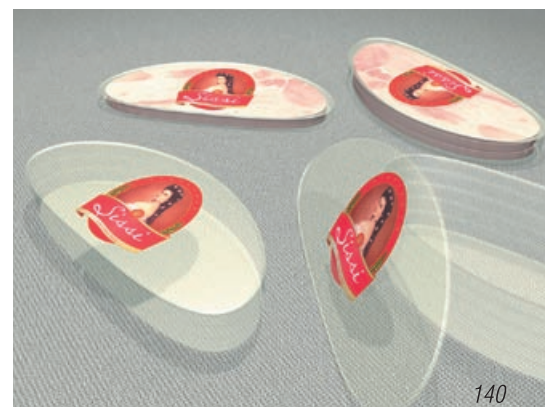
137

138

139

140

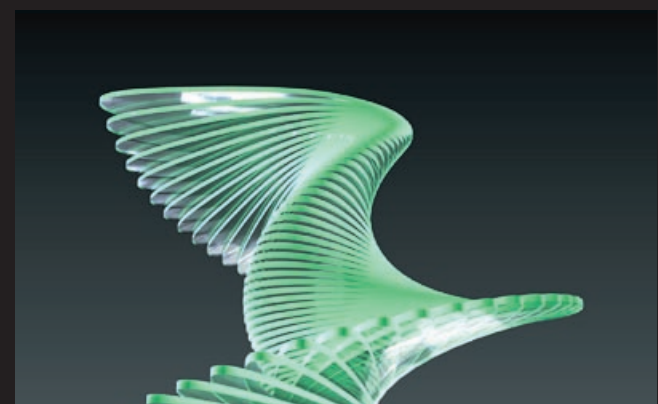
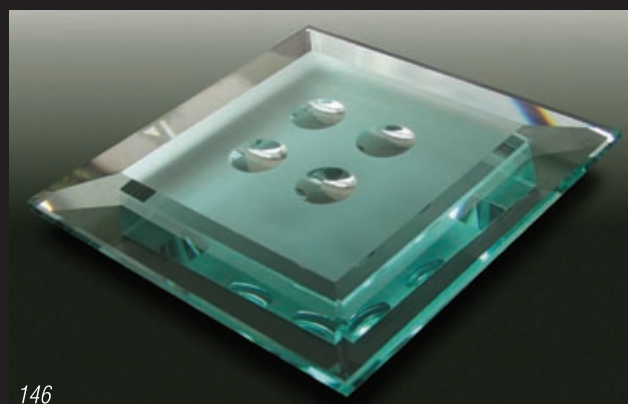
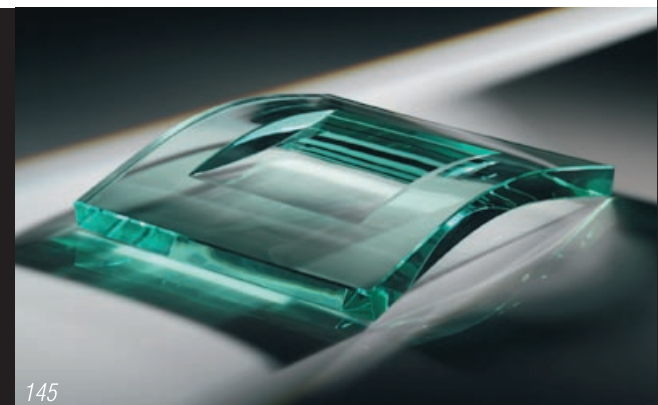
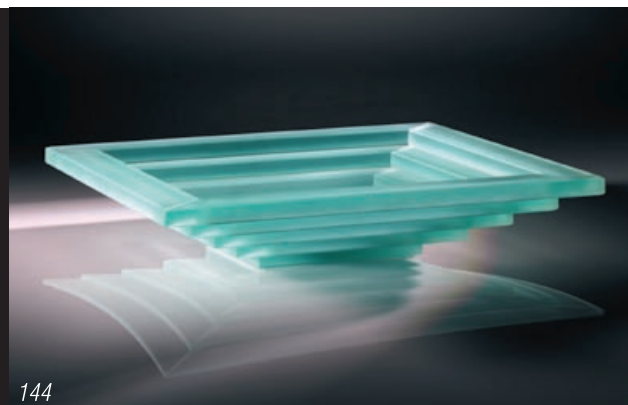
141, 142, 143 Svítidla.

144 Popelník Amfi, po r. 2000. 145 Popelník Kvartet, po r. 2000.

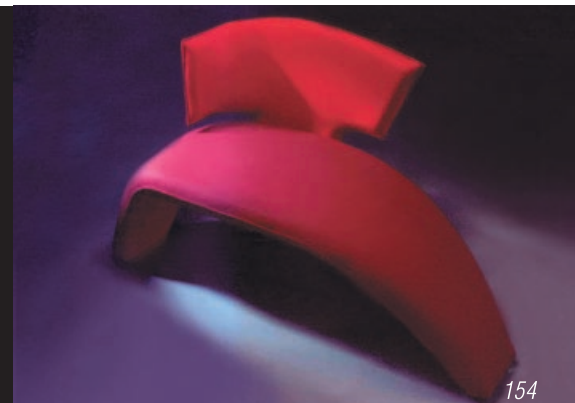
146 Popelník Lady, po r. 2000.

148 147, 148 Svítidlo Lotos, po r. 2000.

149 Svítidlo Květinka, po r. 2000.

152, 153, 155, 156, 157 Křesla Kobo, rok 2001
154 Pohovka pro Sigmunda Freuda Karkulka, 2006.

se opili a ráno nás čekalo drsné vystřízlivění – psal se totiž 21. srpen 1968 a po naší vlasti jezdily cizí tanky. Spolužák Pokosil měl umělecké sklony, a těm byla stavební průmyslovka dost těsná. Poté co se vymanil z jejího technického sevření, dal volnost uměleckému rozletu a postupně stoupal na žebříčku úspěšnosti. Záhy se oženil s prostou dívkou Jarmilou a brzy po sobě měli dvě děti – Ditu a Richarda. Bydleli v třípokojevém bytě a až potud se jejich osud podobal osudům tisíců dalších českých (a moravských – jsme v Brně) manželství. Po deseti letech přibyla do rodiny ještě Jiřinka, ale i to se občas překvapeným rodičům přihodí. Většina z nich však nevolí tak dobrodružné pokračování svého života. Byt byl umělci záhy malý. Všude pobíhaly děti, které honila jejich matka, a na uměleckou práci scházel

klid. Začal stavět rodinný dům. Socialistická éra však spoléhala nejvíce na stavebníkovy vlastní ruce, a tak práce postupovala pomalu. Podařilo se mu rozestavěný dům spolu s bytem výhodně prodat a koupil domek již hotový. Nedlouho po nastěhování, po šestnácti letech manželství, však zjistil, že mu manželství zevšednělo. Začal tedy hledat něco svátečnějšího a našel to v osobě plavovlásky jménem Drahuše. Zabalil si do pinglíku něco prádla, rozloučil se s rodinou i domkem a odešel středem. Drahuše byla o deset let mladší než on a povila mu dceru Lucinku. Tohle manželství nezevšednělo, neboť vydrželo pouhé dva roky.

„Přestali jsme si rozumět,“ komentoval to suše. Další žena v jeho životě, Světlana, byla o patnáct let mladší. To již bydleli ve vlastním činžáku a obývali

dvě patra. Umělec byl spokojený, tvořil ve vlastním ateliéru. A v ložnici, samozřejmě. Postupně stvořil dvě dcery. Jmenovaly se – ále, vždyť na tom nezáleží. Po patnácti letech soužití mu žena oznámila, že tentokrát manželství zevšednělo jí a že by jí udělal poslední radost, kdyby odešel.

„Vykopla mě,“ konstatoval realisticky. Vzal si pinglík a něco prádla. . .

Byl jsem s dospělým synem náhodou v Brně a zavola jsem mu, že bychom se mohli sejít na kus řeči.

„Člověče,“ ošíval se v telefonu, „já mám dnes schůzku s dětmi. Ale víš co? Přijďte do tý naší hospody, dáme řeč.“

Tak jsme se ocitli v brněnské restauraci u dlouhého stolu, kolem něhož se třepotaly dětské hlavičky ve stáří od pěti do pětatřiceti let a jemuž vévodil stařec s vlajícími šedivými vlasy a melírovaným plnovousem.

„Ty všechny jsou jeho?“ šeptal mi do ucha syn s očima navrch hlavy.

„Jo,“ zašeptal jsem v odpověď. „A tipuju, že ještě pár má někde bokem. Ale s těmi se setkává někde v zemljance.“

Využil jsem chvilky, kdy se děti cpaly zmrzlinovým pohárem nebo do sebe lily pivo – to podle věku – a prodal pár slov s plodným spolužákem.

„To tě ten tvůj koníček – mám na mysli legální šukání se stále mladšími ženami – přijde na dost peněz, soudím,“ řekl jsem zamyšleně.

Zasmál se.

„To tedy jo,“ reagoval skoro pyšně, „těch alimentů... A kdybych připočítal i ty byty a domy... Ale prachy nejsou všechno, kamaráde... Mám ohromnou rodinu... Podívej, ty krásný děti... a tři manželky...“

Třeštil jsem oči.

„Chceš mi namluvit, že tvé bývalé manželky ti nevyškrábou oči, když tě náhodou potkají na ulici?“

Skoro se urazil.

„No dovol, to si pleteš s nějakým špatným románem! My se všichni pravidelně setkáváme, všechny manžel-

